

La frase del dia

“Carme Chacón ho té difícil per liderar el PSOE pel fet de pertànyer al PSC, li pot restar alguna comprensió”

Josep Fèlix Ballesteros, ALCALDE DE TARRAGONA

A la tres

Carles Ribera
cribera@elpuntavui.cat

TV3: de pastís a engrunes

El serial televisiu arran de la retallada a TV3 i encontorns es pot pensar que és un atac frontal contra les essències pàtries. La realitat, però, resulta molt més prosaica: vaques flaques i, de retop, picabaralles entre particulars interessats a continuar treballant per a la TV pública a preus d'or, aspirants a substituir-los i un govern respecte del qual alguns sospiten que no té pas només la lloable missió de fer quadrar la caixa.

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, (*Corpo* pels amics, que són colla) té un paper fonamental en la presència del català en un món profundament espanyolitzat. Es veu que ara hi ha un cert temor que si es retalla el pressupost, la qualitat de TV3 empitjorà, prescindint, qui sap, de *Crackòvia*, l'APM o Pitxi Alonso, autèntics puntals de la normalització lingüística.

“No disfressem amb la senyera pures guerres de capelletes”

Hi ha el risc, també, que es deixin d'encarregar a fora espais de *prime time* i que en endavant els passin a fer els excel·lents professionals de la casa, fins ara menystinguts mentre els paguem entre tots (i que sigui per molts anys). Sembla, doncs, que el tema clau és la *tv3 dependència* d'alguns grups del sector. Caldria analitzar, però, si aquest teixit empresarial ha sorgit perquè hi havia expectatives de negoci o, només, perquè hi havia expectatives de fer tractes amb TV3. Si el govern, amb menys recursos, garanteix catalanitat, rendibilitat, i qualitat del mitjà, les picabaralles per endur-se allò que a partir d'ara haurien de ser engrunes i no pas pastís seran comprensibles però accessòries. Canvi de govern, canvi d'amics, trista llei de vida. I que no disfressem amb la senyera pures guerres de capelletes. Va com va.

EDITORIAL

L'oblidat exemple de Lee Iacocca

L'any 1978, l'enginyer Lee Iacocca va fitxar per Chrysler Corporation com a president. En aquells moments, la firma automobolística nord-americana registrava unes pèrdues fabuloses. Iacocca es va fer famós per un lema publicitari –“Si troba alguna cosa millor, compri-la!”–, que després va utilitzar aquí una empresa de detergents. El primer que va fer Iacocca va ser fixar-se un salari d'un dòlar anyal, i també va imposar fortes retallades a altres alts càrrecs de l'empresa. Quatre anys després, Chrysler havia sortit del pou i va sorprendre els creditors en liquidar-los els deutes pendents abans d'hora.

L'actitud de Iacocca és diametralment oposada a la que estem vivint aquests dies a tot l'Estat espanyol. Parlem d'entitats d'estalvis rescatades amb fons públics, els directius de les quals s'havien fixat remuneracions i plans de pensions que no guardaven cap proporció amb la situació de la institució que gestionaven. L'últim cas ha estat el de Caixa Penedès, però abans van aparèixer casos igual o encara més escandalosos, com ara el de la CAM i el de Novacaixagalicia.

Es podria argumentar que les autoritats públiques, ja que van rescatar les entitats després d'analitzar-les, van fer malament la seva feina. Cert: el filtre va fallar. Però s'ha de deixar de banda aquesta constant reclamació a la vigilància oficial de les activitats privades fins a l'últim detall. El que ha fallat sobretot és l'ètica humana i professional. El missatge que es dona és que no importa com de malament gestionis un negoci prou gran, perquè sempre hi surts guanyant. Així és difícil recuperar la il·lusió i la confiança en el futur. Ara, més que mai, calen gestors honestos.

El timbal

A la cua

El nou llibre de Carlos Ruiz Zafón ja és al carrer. Però de moment en castellà. Planeta ha fet un llançament pensant en el mercat llatinoamericà i espanyol. L'edició catalana la traurà Edicions 62 cap al gener. Això vol dir que es perdrà la campanya de Nadal. Un greuge: un cop passades les festes, les vendes importants no arriben fins Sant Jordi. Hi ha qui esperarà l'edició catalana del llibre, però hi haurà lectors catalans que aniran a la llibreria a comprar la versió castellana. Tot això es produeix en una situació de mercat lliure en què cada empresa té dret a establir l'estratègia comercial que més l'interessi. Però el fet no deixa de ser una manca de sensibilitat i respecte per a la globalitat de la cultura catalana, i en especial al món del llibre.

Jaume Vidal

Desclot

Una profunda província

Protesta amargament el president de la patronal valenciana, José Vicente González –amb el nom porta pecat i penitència–, perquè la seva “comunitat” s'ha quedat sense estructura financera pròpia. Bancaixa ha estat fusionada de manera vergonyant i claudicant amb Caja Madrid, la CAM ha estat intervinguda pel FROB i el darrer baluard, Banc de València –que

era propietat de Bancaixa–, ha deixat en evidència un cràter colossal i ha estat igualment intervingut per l'Estat. Província profunda, València, que es vol dir *comunidad*. Per entendre la catàstrofe, el lector només ha de fer una ullada a la biografia de José Luis Olivas, exdirigent del PP, exconseller d'Economia amb Eduardo Zaplana i expresident de la Generalitat. Olivas ha hagut de dimetir com a vicepresident de

Bankia i president de Banc de València quan s'ha desvelat la situació catastròfica d'aquesta darrera entitat. Es manté, *prietas las filas*, com a president, encara, de Bancaixa, que té entitat pròpia dins Bankia. González, de què et queixes?

Vicent Sanchis

